

Ailede İletişim Üzerine

– EDİP GÜL · 11 Temmuz 2024



AİLEDE İLETİŞİM ÜZERİNEA Denemeleri Ailede İletişim 1

BeğenAntolojimYorumlarPaylaşTwee

AİLEDE İLETİŞİM ÜZERİNE

1

Ailede, toplumda en büyük eksiğimiz iletişim. Birey olarak da toplum olarak da iletişime kapalıyız.

Dediğimiz dedik bizim. 'Söyletmen vurun' mantığı içinde yaşayıp gidiyoruz. Kimse kimseyi dilemiyor, kimse kimseyi anlamıyor. Dinlese de anlamıyor. Çünkü her tarafımız önyargılarla dolu.

Ne diyor bir düşünür?: "Önyargıları söküp atmak dağları yerinden söküp atmaktan daha zor."

İşte iletişimimizin önünde en büyük engel bu. Dahası da var. Önyargılarımızın temelinde kültür eksikliği kadar empati yoksunluğumuz da var. Okumuyoruz. Bunu daha önce yazmıştık. Kelime dağarcığımız sınırlı. Tam anlamıyla kültür kısırlığı yaşıyoruz.

Bütün bilgi kaynağımız TV yayınları, diziler, mahalle dedikoduları. Ömründe tek kitap okumamış zavallılar olarak- eğer bir tek kitap okusak kazara- bilgiçlik satmaktan geri durmayan Hacivat'ı oynayıp durmaktayız sürekli.

Kendimizi geliştirmedeğimiz gibi ahlaken de yoksullaşmışız. Hep başkalarının kusurunu arayıp duruyoruz. Kendimizi mükemmel sanıyoruz. En zeki, en akıllı biziz. Başkaları itiraf –etmiyoruz ama- aptal, cahil, hatta hödük. En iyi biziz, en zeki, en akıllı biziz.

Ziya Paşa'nın dediği gibi "Onlar ki laf ile veririler dünyaya nizam/ Bin türlü teseyyüp bulunur hanelerinde."

Kadın kocasını beğenmiyor, koca karısını. Herkes birbirini kusurlu görüyor. Kendisine zerrece toz kondurmuyor. Herkes kendi keyfine bakıyor, başkasını düşünmüyor. Herkes egoist olmuş, kendi keyfi

için başkalarını kullanmaya çalışıyor. Herkes Firavun olmuş, başkalarını köle kılıp kendi ehramına taş taşıyor.

Başaramayınca da saldırıyor ve Musa'yı öldürtmeye çalışıyor.

Bu nefislere tapınmanın son haddidir. Bu nefisler neye tapıyor? Önce kendi nefislerine, sonra zevklerine ve en son da şeytana. Bütün bunlar bizim önce iletişimimize sonra da mutlu ve huzurlu bir hayat yaşamamıza neden oluyor.

Bütün bunların çaresi nedir? Öncelikle asıl düşmanımız olan nefis ve şeytanı tanımak ve o lanet ikilinin oyunlarının farkına varmak. Ünlü bir mutasavvıfın söylediği şu söz yolumuzu aydınlatır sanırım: Allah'a varmak iki adımladır. Birinci adımda nefisine basarsan ikinci adımda Allah'a varırsın. İşte aynen bunun gibi birinci adımda kendi içindeki o düşmanı keşfet, ikinci adımda gerçek dost olan Allah'ı bulacak, onunla dost olacak, yarattıklarını o yaratıcı adına seveceksin. Ne diyor Yunus Emre:" yaratılanı severiz Yaratan'dan ötürü"

İnsan çevreye kendi iç âleminden bakar. İçi kötü duygularla dolu olan hep kötü görür. O halde içimizi güzelleştirmeli değil miyiz? Önce iç âlemimizden başlamalıyız. Sonra tasfiye başlamalı. Dış âlemde gördüğümüz her kötülüğün içimizde olduğunu hatırlayarak başlayalım işe. Sonra içimize dönerek temizlenmeye, tezkiye olmaya çabalamalıyız.

Bu tezkiye öyle kitap okumakla falan halledilecek gibi bir şey de değil. Elbette ki okuyacağız, elbette ki kendimizi yetiştirecek ve aşacağız. Gün günden ileri olmadan bir yere varamayacağız. Kendimizi aşmadan bir yere varamayacağız elbette.

Bu tezkiyenin tek başına olması da mümkün değil elbette." Bir dosta varmadan olmaz" diyen şaire uyararak biz de diyelim; " elif okursun hoca/istersen var bin hacca/hepisinden iyisi bir gönüle girmektir". Yunus Emre'lerin, Hacı Bektaş-ı Veli'lerin, Hacı Bayram-ı Veli'lerin, Şah-ı Nakşibendi'lerin, Abdülkadir Geylani'lerin yolundan başka yol yok.

Ahmet Kemal

Kayıt Tarihi : 26.2.2014